

Sygn. akt I C 11/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 sierpnia 2022 roku

Sąd Rejonowy w Grudziądzu I Wydział Cywilny

w składzie następującym: sędzia Marcin Kolasiński

po rozpoznaniu w dniu 10 sierpnia 2022 roku w Grudziądzu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) (...) z **siedzibą w G.**

przeciwko **R. G.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej R. G. na rzecz powoda (...) (...) z siedzibą w G. kwotę 8333,90 zł (osiem tysięcy trzysta trzydzieści trzy złote i 90/100) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 28 grudnia 2021 roku do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanej R. G. na rzecz powoda (...) (...) z siedzibą w G. kwotę 2317 zł (dwa tysiące trzysta siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty.

Sygn. akt I C 11/22

UZASADNIENIE

(...) (...) z siedzibą w G. wniósł pozew przeciwko R. G. o zapłatę kwoty 8333,90 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu. W uzasadnieniu pozwu strona powodowa podała, że pozwana 25 kwietnia 2017 roku zawarła z (...) Spółką z o.o. w W. umowę pożyczki. Przedmiotem umowy było udzielenie pozwanej pożyczki odnawialnej w kwocie 8000 zł w formie limitu. Pozwana nie wywiązała się z przyjętego zobowiązania, co skutkowało postawieniem w stan wymagalności całego zobowiązania z dniem 18 sierpnia 2018 roku. Wierzytelność z tytułu pożyczki została następnie zbyta na rzecz powoda. Na sumę dochodzoną pozvem składały się kwoty: 6525,13 zł tytułem niespłaconego kapitału pożyczki i 1808,77 zł tytułem odsetek karnych i umownych za opóźnienie (4-6).

W odpowiedzi na pozew pozwana R. G. wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie kosztów procesu. Strona pozwana zakwestionowała powództwo zarówno co do zasady, jak i wysokości. Podniosła zarzut nieistnienia roszczenia, gdyż powód nie udowodnił, że pozwana zawarła umowę pożyczki, w tym złożyła oświadczenie woli o jej zawarciu i złożyła podpis pod umową. Ponadto pozwana zarzuciła brak udowodnienia wysokości roszczenia, gdyż powód nie wskazał, w jaki sposób wyliczył należność główną, odsetki i jak zarachowane zostały dokonane przez pozwaną wpłaty. Zdaniem pozwanej pozaodsetkowe koszty kredytu przewidziane w umowie były sprzeczne z zasadami współżycia społecznego. Pozwana podniosła również zarzut braku wymagalności roszczenia z uwagi na niedoręczenie jej wypowiedzenia umowy oraz zarzut braku legitymacji czynnej powoda, gdyż brak było dowodu, że powód nabył konkretną wierzytelność wobec pozwanej (k. 67-70).

W pismach procesowych powódki z 30 marca 2022 roku (k. 49), 20 czerwca 2022 roku (k. 74-83) i 25 lipca 2022 roku (k. 99-101) oraz w pismach procesowych pozwanej z 5 lipca 2022 roku (k. 95-96) i 5 sierpnia 2022 roku (k. 103-105) strony podtrzymały swoje twierdzenia i odniosły się do argumentacji przeciwnika.

Z kolei pismo procesowe powoda z 3 sierpnia 2022 roku (k. 108-113) dotyczyło umowy pożyczki niebędącej przedmiotem niniejszego postępowania.

Pisma procesowe stron z 22 sierpnia 2022 roku (k. 163-164) i 21 sierpnia 2022 roku (k. 166-168) zostały wniesione do sądu już po wydaniu wyroku.

Sąd rozpoznał sprawę w postępowaniu uproszczonym (k. 2).

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 25 kwietnia 2017 roku R. G. zawarła z (...) Sp. z o.o. w W. (dawniej: (...) Spółka z o.o. z siedzibą w W.) umowę pożyczki odnawialnej. Całkowita kwota pożyczki udostępniona pozwanej formie limitu wynosiła 2000 zł i została wypłacona bezgotówkowo na jej rachunek bankowy. Całkowita kwota do zapłaty wynosiła 2938,33 zł. Limit przyznany został na czas nieokreślony. Strony zastrzegły w umowie, że pożyczkobiorca zobowiązany będzie do comiesięcznej spłaty wybranej przez siebie kwoty minimalnej, która w dniu zawarcia umowy wynosiła 240 zł. Strony zastrzegły również, że oprocentowanie pożyczki będzie zmienne i na dzień zawarcia umowy wynosiło 10 % w skali roku. Oprócz kapitału, biorąca pożyczkę zobowiązała się ponieść następujące opłaty: opłaty z tytułu wypłaty środków, opłaty miesięczne, opłaty za przesłanie rachunku pocztą i opłaty roczne. Za opóźnienie w spłacie każdej kwoty minimalnej naliczana miała być: za opóźnienie w spłacie kapitału - opłata za obsługę nieterminowej spłaty kapitału, a za opóźnienie w spłacie należnych opłat i prowizji - odsetki za opóźnienie w wysokości czterokrotności wysokości stopy kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym. Następnie strony 20 lutego 2018 roku zawarły Aneks nr (...) do umowy pożyczki, zwiększający limit do kwoty 8.000 zł oraz wysokość kwoty minimalnej do wysokości 480 zł, zaś całkowita kwota do zapłaty wyniosła 10 223,33 zł.

R. G. korzystała z limitu kredytowego, wypłacając środki z rachunku. Jednak nie wywiązała się z obowiązku zwrotu pożyczki we wskazanych w umowie terminach. W przypadku zalegania przez pożyczkobiorcę z zapłatą pożyczkodawca miał prawo wypowiedzieć umowę z zachowaniem dwumiesięcznego terminu wypowiedzenia. R. G. na poczet zawartej umowy pożyczki dokonała wpłat w wysokości 5145 zł.

Na dzień wniesienia pozwu zaległość R. G. z tytułu umowy wynosiła 8333,90 zł, w tym niespłacony kapitał 6525,13 zł i odsetki za opóźnienie 1808,77 zł.

Pismami z 8 czerwca 2018 roku i 24 czerwca 2018 roku R. G. została wezwana do zapłaty. Z kolei pismem z 9 lipca 2018 roku pożyczkodawca wypowiedział łączącą strony umowę pożyczki.

(...) Spółka z o.o. w W. zbyła wierzytelność z tytułu pożyczki na podstawie umowy przelewu wierzytelności z 2 sierpnia 2021 na rzecz (...) (...) z siedzibą w G.. Pismem z 10 października 2021 roku zawiadomiono pozwaną o cesji wierzytelności z tytułu pożyczki.

Dowody:

- umowa pożyczki odnawialnej z 25.04.2017 r. (k. 32-34),
- Aneks nr (...) do umowy pożyczki (k. 53),
- historia operacji (k. 54-57),
- potwierdzenie wypłaty kwoty pożyczki (k. 36-38, 50-52),

- wezwanie do zapłaty z 8.06.2018 roku wraz z potwierdzeniem nadania (k. 89-90),
- wezwanie do zapłaty z 24.06.2018 roku wraz z potwierdzeniem nadania (k. 91-92),
- wypowiedzenie umowy z 9.07.2018 r. wraz z potwierdzeniem nadania (k. 35, 93),
- umowa przelewu wierzytelności wraz z załącznikami (k. 12-27, 31, 84),
- oświadczenie o przyjęciu zapłaty (k. 28-30, 85-88),
- zawiadomienie o przelewie wierzytelności (k. 39-42).

Sąd zważył, co następuje:

Sąd rozpoznał sprawę w trybie art. 148¹ k.p.c. na posiedzeniu niejawnym, uznając - po złożeniu przez strony pism procesowych i dokumentów oraz mając na względzie całokształt przytoczonych twierdzeń i zgłoszonych wniosków dowodowych - że w niniejszej sprawie przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne. O przeprowadzenie rozprawy nie wnosiły również same strony (art. 148¹ § 3 k.p.c.).

Przedstawiony w poprzedniej części uzasadnienia stan faktyczny ustalony został w oparciu o dokumenty przedłożone przez stronę powodową, które - w ocenie sądu - na podstawie całokształtu okoliczności niniejszej sprawy stanowiły wiarygodną podstawę ustaleń faktycznych.

Powód swoje roszczenie wywodził z tytułu nabycia wierzytelności wobec pozwanej na podstawie umowy cesji. W myśl art. 509 § 1 k.c., wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (art. 509 § 2 k.c.).

Strona powodowa dochodziła od pozwanej należności z tytułu umowy pożyczki. Zgodnie z art. 720 § 1 k.c., przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

W ocenie sądu strona powodowa wystarczająco wykazała zarówno swoją legitymację czynną, jak i legitymację bierną pozwanej do występowania w niniejszym postępowaniu.

Odnośnie do zarzutu pozwanej nieudowodnienia zawarcia umowy pożyczki podnieść trzeba, że w myśl art. 29 ust. 1 ustawy z 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim (tekst jedn. Dz. U. z 2022 r., poz. 246), umowa o kredyt konsumencki powinna być zawarta w formie pisemnej. Jednakże taka forma zawarcia umowy przewidziana została jedynie dla celów dowodowych ze skutkami określonymi w art. 73 § 1 k.c. Przepisy ustawy o kredycie konsumenckim zresztą wprost przewidują również możliwość zawarcia umowy na odległość, tj. bez jednoczesnej obecności obu stron, przy wykorzystaniu środków porozumiewania się na odległość (tak art. 5 pkt 13 ustawy). W ocenie sądu, przedłożona umowa pożyczki stanowiła wystarczający dowód na fakt powstania stosunku zobowiązaniowego między stronami, tym bardziej, że zarówno umowa z 25 kwietnia 2017 roku (k. 32-33), jak również aneks do umowy z 20 lutego 2018 roku (k. 53) opatrzone zostały własnoręcznym podpisem pozwanej. Pozwana w toku postępowania nie kwestionowała faktu zawarcia umowy pożyczki, jak również tego, że wykorzystwała limit kredytowy. Ponadto o skutecznym zawarciu umowy świadczył również fakt, że obie strony przystąpiły do wykonania umowy.

Co do zarzutu braku udowodnienia wysokości roszczenia to przedłożona przez stronę powodową historia operacji (k. 54-59) stanowiła wystarczający dowód pozwalający ustalić, jak została wyliczona należność główna, odsetki oraz jak zostały zarachowane wpłaty dokonane przez pozwaną na poczet należności z tytułu pożyczki. Podkreślenia wymaga również, że wydruki komputerowe mogą stanowić dowód w postępowaniu cywilnym, stanowią bowiem „inny środek

dowodowy”, o którym mowa w art. 308 k.p.c. i art. 309 k.p.c. Jakkolwiek nie można przyjąć, że oświadczenie zawarte w wydruku komputerowym jest zgodne z rzeczywistym stanem rzeczy, to należy przyjąć, że przedmiotowy środek dowodowy świadczy o istnieniu zapisu komputerowego określonej treści w chwili dokonywania wydruku. Okoliczność, że tego typu dowody mogą być z łatwością modyfikowane, nie pozbawia ich mocy dowodowej (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 13.01.2017 r., I ACa 2111/15, LEX nr (...)).

Jeśli chodzi o zarzut braku wymagalności roszczenia z uwagi na nieprzedłożenie przez stronę powodową dowodu doręczenia wypowiedzenia umowy, to w ocenie sądu jest on bezzasadny. Na potwierdzenie faktu wymagalności roszczenia powód przedłożył kolejno wezwania do zapłaty wraz z potwierdzeniem ich nadania (89-92) oraz wypowiedzenie umowy pożyczki (k. 35) wraz z potwierdzeniem nadania (k. 93). W ocenie sądu brak było podstaw do odmowy wiarygodności przedłożonym przez powoda dokumentom.

Odnosząc się do zarzutu braku legitymacji czynnej powoda, sąd uznał, że przedłożony przez powoda załącznik do umowy cesji poświadczony za zgodność z oryginałem przez występującego w sprawie pełnomocnika będącego radcą prawnym (k. 84), zawierający dane pozwanej, numer pożyczki, datę zawarcia umowy oraz kwotę wierzytelności, stanowił wystarczający dowód nabycia wierzytelności wobec pozwanej. Sąd podziela pogląd, że kserokopia - jako odwzorowanie oryginału - może być uznana za odpis, jednakże pod warunkiem poświadczenia jego zgodności z oryginałem (tak Sąd Najwyższy w wyroku z 10.07.2009 r., II CSK 71/09, LEX Nr (...); w wyroku z 16.06.2000 r., IV CKN 59/00, LEX Nr (...); w postanowieniu z 27.02.1997 r., III CKU 7/97, LEX Nr (...); w wyroku z 29.04.2009 r., II CSK 557/08, LEX Nr (...)). Powód w sposób należyty wykazał również umocowanie osób działających w imieniu stron przy zawarciu umowy cesji wierzytelności.

Odnosząc się do zarzutu pozwanej co do niezgodności z zasadami współżycia społecznego pozaodsetkowych kosztów pożyczki, sąd badając warunki umowy z dnia 25 kwietnia 2017 roku, w tym Aneksu nr (...) do umowy pożyczki, nie stwierdził, ażeby zawierały one klauzule niedozwolone, w tym w szczególności co do wysokości opłaty za wypłatę środków, która stanowiła swego rodzaju prowizję. Wysokość opłaty za wypłatę środków w wysokości 2000 zł wynosiła 330 zł i stanowiła 16,5 %, przy kwocie 2789 zł wynosiła 456,24 zł (16,35%), a przy kwocie 4030 zł wynosiła 654,80 zł (16,25%) kwoty udzielonej pożyczki. Dalej, opłata miesięczna wynosiła 40 zł, opłata za przesłanie rachunku pocztą 8 zł, a opłata roczna 20 zł. Trudno więc byłoby uznać te opłaty za wygórowane i rażąco naruszające interesy konsumenta, czego wymaga dyspozycja art. 385¹ § 1 k.c. Sama możliwość pobierania prowizji za udzielenie kredytu konsumenckiego nie jest kwestionowana (wynika wprost choćby z art. 5 pkt 6 lit. a), art. 13 ust. 1 pkt. 10 i 17 czy z art. 30 ust. 1 pkt. 10 i 17 ustawy o kredycie konsumenckim), pod warunkiem, że opłata ta odzwierciedla rzeczywiste koszty związane z udzieleniem czy obsługą umowy i nie służy obejściu innych przepisów, zwłaszcza dotyczących odsetek maksymalnych (art. 359 § 2¹ k.c.). Nadmienić trzeba, że pozaodsetkowe koszty pożyczki udzielonej pozwanej mieściły się w granicach przewidzianych w art. 36a ustawy o kredycie konsumenckim.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 509 k.c. i art. 720 § 1 k.c., orzeczono jak w punkcie I. sentencji wyroku, zasądzając na rzecz powoda całą należność dochodzoną pozwem. O odsetkach ustawowych za opóźnienie orzeczono w myśl art. 481 § 1 i 2 k.c.

O kosztach procesu w punkcie II. sentencji orzeczono na zasadzie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. Powód wygrał niniejszą sprawę w całości, ponosząc koszty procesu w łącznej wysokości 2317 zł z tytułu opłaty sądowej od pozwu w kwocie 500 zł, wynagrodzenia pełnomocnika będącego radcą prawnym w wysokości 1800 zł (§ 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych /tekst jedn. Dz. U. z 2018 r., poz. 265 ze zm./) oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł. Zwrot takiej też kwoty należał się powodowi od pozwanej, jako przegrywającej sprawę w całości, zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu.